

len under en anden Sags Behandling. Det er ganske vist som Hestelster, at jeg interesserer mig for Frederiksborg Stutteri, men det er ikke som Hesteliebhaber; det er ikke, fordi jeg har nogen sær Forskjærlighed for selv at komme til at syse med Frederiksborg Stutteri — mine egne Hysler i saa Henseende ere for mig fuldstændigt tilfredsstillende — men det er netop, fordi jeg gennem min private Virksomhed som Hesteopdrætter, og gennem den offentlige Virksomhed, jeg har haft som controlerende Dyrsruerne i en stor Deel af Landet, har vundet den Overbeviisning, paa den ene Side, at vor Landrace med alle dens Fortrin alligevel mangler Afkilligt, som vilde forhøje dens Værdi, og som man kunde bibringe den uden at berøve den Noget af det, hvorpaa vi sætte Priis, og paa den anden Side, at det ikke er umuligt at finde det Blod, at slabe den Race, som ved Krydsning med vor Landrace kunde tjene til at forbedre denne. Det har været mig særdeles kjært at høre den auerkjendende Dom, som den ærede Rigsdagsmand for Randers Amt 4de Valgkreds (Vønløffe) udtalte om nogle Exemplarer, jeg har præsteret, og naar jeg siger, at disse Heste netop ere af den gamle frederiksborgske Race, haaber jeg, at dette maa kunne bidrage til at vinde idetmindste hans Stemme for et Forsøg paa yderligere at udvikle de Rester af denne Race, som nu findes i Frederiksborgstutteriet. Jeg troer, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (K. Pedersen) opfattede Sagen fuldstændigt rigtigt. Der er ikke af mig forelagt noget Forslag til en eventuel Ophevelse af Frederiksborg Stutteri. Jeg har foreslaaet Endringer i de nu bestaaende Regler for dets Styrelse, men jeg har ganske vist ikke kunnet eller villet foreslaae Noget om en Ophevelse deraf. Om hvorvidt det ærede Thing vil fastholde den Anstuelse, der i 17de Samling var den overveiende her, saavel som i Rigsdagens anden Afdeling, kan jeg ikke have nogen bestemt Mening, men at jeg ubetinget fastholder, hvad jeg dengang udtalte, er givet. Hermed er selvsølgelig Intet forhindret med Hensyn til Stutteriets definitive Ophevelse, men man maa kun ikke forlange af mig, at jeg skal underskrive dets Opssdom. At Ministerierne

verle meget hyppigt, er en Kjendsgjerning, hvortil det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amt hentydede, men efter det Lovb. jeg her har haft den Ære at forelægge, følger dog ikke deraf, at der samtidigt skulde finde noget Styremæssigt Sted ved Stutteriets Bestyrelse. Denne vil ligge i Stutmesterens Haand, medens den administrative Control vil ligge i Ministeriets, og udenfor dette vil selvsølgelig Repræsentationen kunne gjøre sin Control gjældende; men det, hvorpaa det egentlig kommer an, nemlig Fasthed i Bestyrelsen, vil være afhængigt af det rette Valg af den umiddelbare Bestyrer, Stutmesteren. — Jeg erindrer meget vel, at der ved Sagens Behandling i 17de Session flere Gange blev fremhævet Umuligheden af at føre Stutteriet frem med de nuværende Bygninger, men jeg erindrer ogsaa, at jeg meget bestemt udtalte som min Betragtning, at dersom det fra Begyndelsen af har kunnet lykkes at fremme det gamle berømte Frederiksborgske Stutteri under de samme locale Forhold og tilbeels i de samme Bygninger, kan der ikke i de locale Forhold eller i Bygningerne være nogen absolut Hindring for nu at naae det samme Resultat, naar man kun anvender de rigtige Midler. At Bygningerne der, som alle Bygninger af en vis Alder, trænge til Istandsættelse følger egentlig af sig selv; men naar Spørgsmaalet om Bygningernes Belliggenhed — altsaa atter det klimatiske Forhold — af Mange er blevet besvaret derhen, at den skulde gjøre det umuligt at bringe Stutteriet frem, er dette en Besvarelse, jeg aldrig har vedkjendt mig. Det er ganske rigtigt, saaledes som det blev udtalt af det ærede Medlem for Randers Amt, at man ved at vedtage et Lovforslag som det foreliggende binder sig for 10 Aar; men jeg turde dog henvise til, at den ikke meget gamle Lov, som nu gjælder for Stutteriets Ordning, nemlig Loven af 23de Januar 1862, ogsaa i samme Forstand binder den bevilgende Myndighed for 10 Aar, dog vel at mærke kun med Hensyn til de Bestemmelser, som ikke angaae Stutteriet, idet man dengang ansaae det for en Selvsølge, at disse skulde have Varighed langt ulyd over denne Tid, men ikkebestomindre varede det ikke længere end 2 Aar, efter at den nævnte